

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ ΙΩ. ΖΩΝΤΟΣ

Έτος Α'

Ζάκυνθος Αύγουστος 1925

Τεύχος Βον

Τιμάται Δραχ. 2,50

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

«Εντυπώσεις από τὰ Στροφάδια.» Α. Ι. Ζ. «Σο-
νετα» Έρμούλου. «Ἡ πολιτικὴ ἀρετὴ διὰ μέσου τῶν
ζιῶνων» Δ. Δάση. «Πάθη» Διον. Ι. Τσακασιάνου.
«Ὁ ἐρασιτεχνικὸς ὄμιλος Αἰμ. Παπαλεονάρδου» Νικ.
Δελλίου. «Ταξίδι» Α. Κ. Εένου. «Σημειώματα περὶ
Φωσκόλου» Α. Χ. Ζώη. «Ἐλα» Ε. Λοίζου. «Ἡ
ἑπτάνησος κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας» Σ. Δε
Βιάζη. «Ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τοῦ Μουσείου
Ζακύνθου» Δημ. Πελεκάση. «Ὁ Βαλαωρίτης Φε-
μινιστής» Μαριέττας Μινώτου-Γιαννοπούλου. «Τὶ
ἔχω» ὑπὸ Ε. Μ. Ἐκδόσεις. Ἐραμμοχτοκιβώτιον κλπ.

ΗΩΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἔτος 1ον—Τεύχος 6ον

Ζάκυνθος Αὐγούστος 1925

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΤΡΟΦΑΔΙΑ

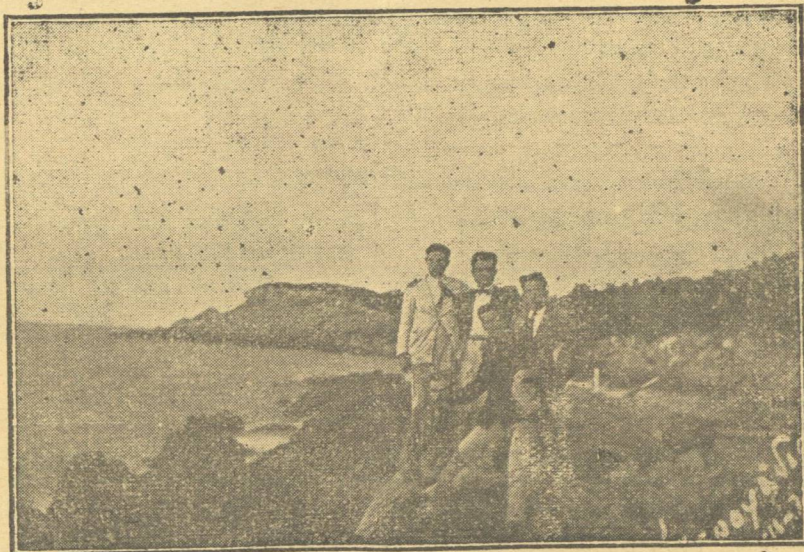
Ἡ ὥρα εἶναι ἡ πρώτη, ὁ «Σίκινος» τῶν ἀδελφῶν Ζαμπάζα ἀφήγη τὸν καταπράσινο σκοπὸ καὶ τὸ Μπελοῦζο, — ποῦ μόλις ἀπὸ τῆ καταχνιά διακρίνονται — καὶ καταπλέει, μ' ὄλη τὸν τῆ ταχύτητα, πρὸς τὰ Στροφαδία, τ' ἅγια μαγευτικὰ αὐτὰ νησάκια, ποῦ ὁ Γούμενος τῆς Ἀναφωνήτρας — ὁ Πολιοῦχος Ἅγιος μας Διονύσιος — διάλεξε γιὰ κατοικία, σὲ τελευταία, τῆς ζωῆς του χρόνια.

Εἴμαστε λίγα μῆλα

ἀκόμη μακρονὰ ἀπὸ τὰ ποιητικὰ τῶν Στροφαδιῶν τοπεῖα, ποῦ βλέπουμε μία μεγάλη γαλανόλευκη σημαία, νὰ κυματίζει πάνω σὲ προύριον καὶ νὰ μᾶς χαίρει. Ὅλοι τότε οἱ ἐκδρομεῖς, τοὺς ὁποῖους ἡ ναυτία εἶχε κάνει νὰ ζητᾶ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον συγχάροισι, σηκώθηκαν καὶ ὡς ἐκ θαύματος, μὲ μιὰ μεγάλη συγκίνησι τὰ στόματα ὄλων, χωρὶς καμμιὰ προηγουμένως συνεννόησι, ἔψαλαν, ἠγρομένον τοῦ ἀπα-

ραίτητον παπᾶ τῆς ἐκδρομῆς, τὸ «χαῖρε ὦ τῆς Ζακύνθου γόνος λαμπρός», ἢ δὲ σφουρίχρατοῦ μικροῦ «Σικίνου» μᾶς ξεκουφαίνει ἀπὸ τὰ διαρκῆ σφουρίματάτης. Ὀλίγο ἀκόμη καὶ φθάνουμε. Ἀμέσως οἱ καλοὶ μας καλόγηροι, μὲ τὰς ἁγίας τῶν βυζαντινῶν μορφᾶς, μᾶς ἐποδέχονται θερμὰ καὶ μᾶς ὀ-

δηγοῦν σὲ Μοναστήριον. Πρὸ τοῦ ἀναίθου μετῆ σκάλα, μπαίνομε στὸν Ἅγι Γιώργη καὶ φιλοῦμε γονατιστοὶ τὸν ἅγιον τάφον, τὸ ἅγιο ἐκεῖνο χῶμα, ποῦ σκέπασε τὸν ἄκακο Γούμενο κι' ὅπου ἡ χρυσὴς μοσχολάδες του εὐφραίνουν τόσο τῆς ψυ-

Ὁμιλὸς ἐκδρομῶν, μεταξὺ τοῦ ὁποῖου καὶ ὁ διευθυντῆς τῆς «Ἡῶς» εἰς τὸ λειμανάκι τῶν Στροφαδιῶν.

χῆς μας, ποῦ νομίζουμε γιὰ μιὰ στιγμὴ πῶς συγκινοῦμεν μ' αὐτὸν τὸν ἴδιον τὸν ἅγιο. Διψασμένοι ὄλοι μας γιὰ νὰ θαυμάσουμε τὸ ὄμορφο αὐτὸ νησάκι, ποῦ ἡ φύσις ἔβαλε τῆ μεγαλύτερη δύναμι τῆς, γιὰ νὰ τὸ κάμη τόσο μαγευτικόν, δὲν καθάμαστε οὔτε μιὰ στιγμὴ στοὺς ξενῶνας, ποῦ μὲ τὴν τὴν καλωσύνην κι' εὐγένεια, μᾶς ὀδήγησαν οἱ καλόγηροι καὶ μὲ ἐνθουσιασμό μᾶς ἐδέχθη ὁ προϊστάμενος τοῦ

Μοναστηριού, Παπᾶ-πανάρετος- ποῦ γιὰ τὰς περιποιήσεις του δὲν εὐρίσκουμε λόγια κατ' ἄλληλα νὰ τὸν εὐχαριστήσουμε—καὶ τρέχουμε ὅλοι νὰ ἰδοῦμε ὅλα τ' ἀξιοθέατα τοῦ εὐλογημένου αὐτοῦ νησιοῦ μέρη.

Ἀνεβαίνουμε σὶ τὸ φρούριο, σὶ τὸ μέσον τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται ἡ Παναγία Παντων χαρά, δεξιά στήν εἴσοδο βρισκόμε τὸ μικρὸ μουσεῖο τοῦ Μοναστηριοῦ, καμιά τριανταρὰ παλιὰ καρνοφύλλια, τεραστίων διαστάσεων, τὰ ὁποῖα μαζί με δύο κανόνια, ποῦ βρισκονται στὴ πύλη καὶ μ' ἄλλα δύο ποῦ δῶ καὶ λίγα χρόνια τὰ φέρανε σὶ τὸ μοναστήρι τῆς Ζακύνθου, ὁχύρωσαν οἱ Ἑνετοὶ τὸ φρούριο, γιὰ ν' ἀμύνωνται οἱ καλόγηροι σὶ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν πειρατῶν, ποῦ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦσαν τόσο ἄγριες καὶ συχνές.

Προχωροῦμε μέσα στήν Ἐκκλησίαν, τὰ μᾶτια ὅλων μας σταματοῦν δακρυσμένα σὶ τὸ δεσποτικὸ στασίδι, ποῦ εὐρίσκεται ἡ πατερίτσα καὶ τὸ κομπολόι τοῦ ἁγίου, σὶ τὰ ὁποῖα τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου δὲ μπόρεσε ν' ἀφήσῃ κανένα ἔγχος διαβάσεως καὶ εὐρίσκονται ὅπως τότε ποῦ τ' ἄγια του σκελετώδη χερᾶκια κρατοῦσαν.

Ἀνεβαίνουμε καὶ σὶ τὰ πάνω πατώματα τοῦ φρουρίου θαναμάζοντες τὸ μεγαλεῖο του καὶ μακαρίζοντες τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Ρωσίας Θεοδ. Δάσκαρη, γιὰ τὸν ὁποῖον ἡ παράδοσις λέει πῶς τόχτισε.

Διερχόμενος ἐκεῖθεν κατὰ τὸ 1025 μετ' τὴν ὑψηλὴν του σύζυγον, τῆς ὁποίας ἡ ἀδελφὴ εὐρίσκετο σὲ ἐνδιαφέρουσα κατάστασι στὴ Κέρκυρα, παρεκάλεσαν τὴν «Πάντων Χαρά» νὰ τῆς δός ἡ καλὴ ἐλευθερίαν καὶ νὰ χτίσουν φρούριο γιὰ φύλαξι τοῦ Μοναστηριοῦ, ποῦ ὦ τοῦ θαύματος! Ἡ ἀδελφὴ τῆς συζύγου τοῦ Αὐτοκράτορος ἐλευθερώθη, φέροντας σὶ τὸ κόσμον κ' ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι, τότε γύρισαν οἱ ὑψηλοὶ ξένοι ἀπὸ τὴν Κέρκυραν ποῦ εἶχαν πάη γιὰ τὴ γέννα τῆς συγγενῆς των καὶ ἔφτιασαν σὶ τὰ Στροφάδια, —τὰ ὁποῖα ἐκ τῆς ἐπιστροφῆς ὀνομάσθησαν ἔκτοτε ἔτσι— τὸ φρούριο ποῦ βρισκείται ἀκόμη ἐκεῖ, χωρὶς ποῖα ν' ἀποκροῦναι τὰς ἐπιθέσεις τῶν ληστοπερατῶν.

— Ἀφίνομε τὸ φρούριο ποῦ τὸ ἐσωτερικόν

αὐτοῦ δὲν ἔχει τίποτε τὸ σπουδαῖο νὰ ἐπιδείξει, πλὴν ἐνὸς ἀρμαριοῦ, μετ' ἄλλα σκορφοφαγομένα Ἐκκλησιαστικὰ βιβλία, καὶ βγαίνουμε νὰ ἰδοῦμε ὀλόκληρο τὸ γραφικὸ νησί, μετ' ἃ 25 τὸν πηγάνα, γιὰ νὰ θαναμάσουμε τὸ μεγαλεῖον τῆς φύσεως καὶ νὰ γνωρίσουμε ἀπὸ κοντὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα, σὶ τὰ ὁποῖα ὁ μέγας ἄκακος ἄγιος, περνοῦσε τῆς μέρες τοῦ ἀσκητισμοῦ του. Γνωρίζοντες βρισκόμε μία μεγάλη σπηλιά, εἶναι τὸ κρυψόφυγο τ' ἁγίου, ποῦ πῆγαινε μέσα ὅταν ἤθελε νὰ εὐρίσκεται ἐντελῶς μόνος του. Μετ' ὀνόνη μπένουμε καὶ βλέπουμε μέσα σὶ τὸ σκοτὸς τὸ ἀχανές τῆς βάρους. Ἀπὸ ἐκεῖ τραβᾶμε σὶ τὸ βορειοανατολικὸ μέρος τοῦ νησιοῦ, ποῦ ὁ ἄγιος συνήθειζε νὰ ψαρεύει.

Τὸ μέρος ἐκεῖνο εἶναι σημειωμένο μετ' ὀνόνη ξύλινοισιν σταυροῦς, ὁ ἕνας δείχνει τὸ μέρος ποῦ τσιμποῦν τὰ ψάρια, καὶ ὁ ἄλλος τὴν πέτρα ἐκείνη στήν ὁποῖαν ὁ ἄγιος ἔστειλε τὸ δάκρυ του—μὴ μέρη ποῦ ψαρεύανε καὶ οἱ δύο ἐκεῖ καὶ τοῦ ζήτησε νὰ πάει σὶ τὸ Μοναστήρι γιὰ νερό, γιὰ τὸ διψοῦσε νὰ βροῖ νερὸ γλυκὸ νὰ πιῇ κ' ὅπου πράγματι μέσα σὶ τὸ κύμα τῆς θάλασσας, σὶ τὰ πόδια μιᾶς ἀγκυροῦσας πέτρας, βροῖκε νὰ τρέχῃ νερὸ, τὸ ὁποῖον πρώτη φορὰ ἔβλεπε καὶ ποῦ μέχρι σήμερον τρέχει. Κατεβήκαμε καὶ τὸ δοκιμάσαμε κ' ἐμεῖς, ὅταν τὸ πίνει κανεὶς αἰσθάνεται μέσα σὶ τὰ σπλάγγνα του, μὴ ὑπέροχο κ' ἀράνταστο δροσιᾶ, τὴν ὁποῖαν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ αἰσθανθῇ ὅταν πίνει ἀπὸ τὰ συνηθεισμένα νερὰ κ' ἀπὸ ἐκεῖνο ἀκόμη τῶν πηγαδιῶν τοῦ ἴδιου νησιοῦ.

Ἀπὸ κεῖ τραβᾶμε γιὰ τὸν ἅγιο Γιάννη τὸ Πρόδρομο, εἶναι ἐκεῖ τὸ μικρὸ νεκροταφεῖο τοῦ Μοναστηριοῦ. Δεξιά τῆς ἐρημικῆς αὐτῆς ἐκκλησοῦλας εὐρίσκεται ἕνα μικρὸ σπιτάκι σὶ τὸ ὁποῖο μπένουμε καὶ βλέπουμε μ' ἐξαιρετικὴ χάρι καὶ καλαισθησίαν τοποθετημένα κατὰ σειρὰ καὶ κατὰ κατηγορίαν, τὰ κόκκαλα ἐκείνων ποῦ ἔχουν ταφῆ ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους μέχρι σήμερον χρόνους. Ἐμετρήσαμε στὴ σειρὰ τῶν κεφαλιῶν 220 κάρρες καὶ μερικὲς τριμμένες, ὅλες ἢ κάρρες εἶναι κατάλευκες καὶ σοῦ κάνουν τὴν ἐπιτύπωσιν, μαζί μ' ὅλα τ' ἄλλα κόκκαλα ποῦ εὐρίσκονται ἐκεῖ μέσα, πῶς εἶναι ἀπὸ

ἀνθρώπους ποῦ μόνον πρὸ 5—6 χρόνων ἔχοντες πεθάνει. Ἀνάβουμε ἕνα μικρὸ κεράκι κάνουμε τὸ σταυρὸ μας καὶ φεύγουμε ἀπὸ τὸ Πρόδρομο, γιὰ νὰ θαναμάσουμε καὶ ἄλλα γραφικὰ τοῦ νησιοῦ μέρη.

Τὸ μεσημέρι μᾶς βροῖκε δῶ κ' ἐκεῖ σκορπισμένους, ὁ καθένας ἀπὸ ὅτι εἶχε κοντὰ του κ' ὅπου βρέθηκε ἔφαγε. Λίγοι ἀπὸ μᾶς κοιμήθησαν, βιαζόμεσθε νὰ τὰ δοῦμε ὅλα γιὰ τὸ «Σίκινος» ὁ ὁποῖος τὴν στιγμὴν τῆς ἀγκυροβολήσεως ἔκατσε καὶ κόντεψε νὰ μᾶς πνίξῃ, σὶ τὰς 6 τὸ πρωὶ τῆς ἐπομένης—ἦτο Κυριακὴ—θὰ ἔφευγε.

Κατεβαίνουμε σ' ἕνα μεγάλο ὑπόγειο τοῦ φρουρίου ποῦ ἐκεῖ μέσα εὐρίσκονται ἀκόμη τάφοι καλογήρων μισοσκαιμένοι καὶ ψάχνουμε μέσα σὶ τὸ βαθὺ σκοτάδι του μετ' ὀνόνη γιὰ ν' ἀνακαλύψουμε τίποτε ποῦ ν' ἀξίζει καμιά εἰκόνα, καμιά ὑπογραφή, τίποτε ὅμως δὲ βρισκόμε καὶ τ' ἀφήνομε μὴ ὅρα ἀρχιτερά, γιὰ νὰ πάμε σὶ τὸ φανάρι τοῦ νησιοῦ, ἐκεῖ βρισκόμε τοὺς ἀκούραστους καὶ ἡλιοκαυμένους φύλακὰς του Γκοῦσκον καὶ Παράσχη, οἱ ὁποῖοι μᾶς παραπονοῦνται ἐναντὶον τοῦ ἐπιστάτου των, ὅπου παρ' ὅλο τὸ μεθύσι του, πῆρε μέρος τῶν ἐκδρομῶν καὶ τοὺς περιποιήθηκε σὶ τὸ διαμερισμὰ του μετ' ὀνόνη τυράκι στροφαδιώτικο καὶ κρασάκι, τὸ ὁποῖον οὔτε μὴ στιγμὴ δὲν τοῦ λείπει. Βρισκόμαστε πάνω σὶ τὸν ἐξώστη τοῦ φαναριοῦ ἢ ὅρα εἶναι 7 1)2 περασμένες ὁ Βασιληᾶς τῆς μέρας ἡλίου χρυσώνει μετ' ὀνόνη τελευταῖες ἀργυρῆς ἀκτίδες του ὅλη τὴν πρασινάδα τοῦ νησιοῦ. Ὡ! Ποῖα μαγευτικὴ ποιητικὴ εἰκόνα! Ἀνεὐρίσκετο ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἐκεῖ ὁ Μαρτζώκης πόσα θὰ σὺλάμβανε ἢ φαντασία του γιὰ νὰ προσθέσῃ ἀκόμη σὶ τὸ «Γούμεν» του.

Μένουμε ἐκεῖ πάνω ἐκστατικοὶ πρὸ τῶν ἀπεριγράπτων καλλονῶν τῆς μεγάλης θεᾶς φύσις, σκεφτόμαστε πόσο εἶχε δίκην ὁ μέγας ἄγιος, ποῦ διάλεξε νὰ κατοικήσῃ καὶ νὰ ταφῆ σὶ τὸ προικισμένο μετ' ὀνόνη ὁμορφιῆς ποιητικὸ αὐτὸ νησί. Τὰς σκέψεις μας τὰς διακόπτει ἡ καμπάνα τοῦ Μοναστηριοῦ ποῦ χαρμόσυνα σημαίνει καὶ μᾶς προσκαλεῖ σὶ τὸν ἐσπερινόν.

Ἀμίλητοι, μελαγχολικοὶ καὶ κατενθουσιασμένοι ἀπὸ τὸ μεγαλεῖο ποῦ ἀπλώνεται γύ-

ρω μας, βαδίζουμε πρὸς τὸ Μοναστήρι, μπαίνουμε στὴν «Παντοχαρά» ποῦ ὁ Παπᾶς τῆς ἐκδρομῆς διαβάσει τὸν ἐσπερινὸ ψαλλόμενος ἀρμονικὰ ἀπὸ καλλίφωνους ἐρασιτέχνους ψάλτας τῆς ἐκδρομῆς κ' ἀπὸ τὸν Παπᾶ-πανάρετον.

Ὁ ἐσπερινὸς διαβάστηκε καὶ ὅλοι κατὰ-κοποι μαζευθήκαμε γύρω στοὺς ξενῶνας, ποῦ εἰς μὴ αἰθουσα ὁ προϊστάμενος τοῦ Μοναστηριοῦ μᾶς ἔκανε, μετ' ὀνόνη ἄρνια ποῦ ἔσφαξε ἕνα ὄρατο δειπνο, π' εἰς αὐτὸ μᾶς ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ θαναμάσουμε τὰ κατά-γλυκα πεπόνια καὶ καρπούζια τοῦ νησιοῦ, ποῦ τὸ μικρότερο δὲ ζυγίζει λιγότερο ἀπὸ 15 ὀκάδες.

Εἶναι μεσάνυχτα, ἄκρα σιγὴ σὶ τὸ Μοναστήρι βασιλεύει. Ὅλοι κοιμοῦνται, πέσαν ἔνωρὶς γιὰ τὰς τρεῖς θὰ παρακολονθούσαμε τὸν ὄρθρον καὶ μετ' αὐτοῦ τὴν λειτουργίαν, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας θ' ἐμπέναμε σὶ τὸ «Σίκινο» γιὰ τὴ Ζακύνθο.

Ἐνα χαρμόσυνο γλυκὸ σήμαμα λέει σ' ὄσους δὲν ἦρθαν στὴν Ἐκκλησίαν, πῶς ἀπόλυσε καὶ νὰ ἐτοιμασθοῦν γιὰ τὴν ἀναχώρησιν. Ἀποχαιρετᾶμε θερμὰ τοὺς εὐσεβεῖς καλογήρους, μετ' ὀνόνη τοὺς ὁποῖους συνεδέθημεν τόσον ὅσα νὰ ζούσαμε μαζί τους χρόνια, καὶ ἰδιαιτέρως τὸ Παπᾶ—πανάρετον, σὶ τὸ ὁποῖον τὴ βυζαντινὴ γλυκεῖα μορφὴ λάμπει ἢ ἀγιοσύνη τῆς ψυχῆς του, κ' ἀρχίζει μετ' ὀνόνη βαρκοῦλες τοῦ Μοναστηριοῦ, ἢ ἐπιβίβασις.

Ὁ ἡλῖος ἐπρόβαλε γιὰ νὰ λαμπρίνῃ τὴν γιορτὴ τῆς ἀναχωρήσεώς μας. Ἡ ὄρα εἶναι 7 πρωὶ, οἱ πυροβολισμοὶ τῶν καλογήρων ἀπὸ τῆς πολεμίστρας τοῦ φρουρίου, ἢ κνυματίζονσα σημαία του καὶ τὰ βραχνὰ—ἀπὸ τὴν κούρασι—σφυρίγματα τοῦ «Σίκινου» ἔλεγα σ' ὅλα γύρω τοῦ νησιοῦ, πῶς οἱ ἄνθρωποι ποῦ μόνον μὴ μέρη ἔμειναν σ' αὐτὸ καὶ τ' ἀγάπησαν περισσότερο ἀπὸ τὰ ποῖα γνωστὰ τους μέρη, τ' ἀφήνουν, γιὰ νὰ ἐπανέλθουν στὴ κίνησι τῆς χώρας καὶ νὰ οἰχοῦνται πάλι, σὶ τὸ τίμιο τῆς ζωῆς ἀγῶνα.

SONETO

Ἐκ τῶν τοῦ Ὡ. Πετρόπουλου

Πρὸς τὴν ἡμέρα τὴ στεγνὴ ἴσο κοντὰ σημάτων
 ποῦ λιγαστεύει ἡ δυστυχία στὸν ἄνθρωπο, τὸ
 χροῖνο
 βλέπω νὰ τρέχη πλειότερο κι' ἀνάλαφρος νὰ
 γαίτη
 καὶ μάταια τὴν ἐλπίδα μου καὶ κόρυφά ν' ἀπο-
 μείνη.
 Καὶ λέω κρυφὰ στὴ σκέψι μου: «Ὁ δὲν θὰ μιλοῦ-
 με ἀλόμα
 πολὺ γιὰ κείν τὸν ἔρωτα, γιατί βάρυ τὸ σῶμα
 λυώνει σὰν χιόνι πείριχτο καὶ λίγο λίγο σβίνει
 ὥστε γιὰ πάντα θά'χουμε τότε καὶ ἐμεῖς, εἰ ἴνη.
 Γιατὶ μ' ἐκεῖνο ὁμόχρονα, κι' ἐκείνη ἡ ἐλπίς θὰ
 λείψη
 ὁποῦ μοῦ ρίχνει μάταια τόσον καιρὸ τὴ θλίψη,
 τὸ γέλιο καὶ τὰ δάκρυα, τὸ φόβο, τὸ θυμό.
 Ἔτσι νὰ εἶδαμε φανερά πολὲς φορές συμβαίνει
 ἄλλος γι' ἀβέβαια πράγματα νὰ τύχη νὰ πη-
 γαίτη
 καὶ νὰ σκορπίζη μάταια βαρυαναστεναγμένον.
 Ἐρωῦλος

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΡΕΤΗ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Δύο ἄρθρα τοῦ διακεκριμένου

δικηγόρου καὶ λογίου Δ. Δάση

Πολιτικὴ Ἀρετὴ... Δέξιν ὠραία, ἐκδη-
 λοῦσα μεγαλειώδη παράστασι. Παράστασι
 ἥτις, γενικευμένη ἐν πραγματικότητι θὰ κα-
 θίστα θεατὸν καὶ ἀπτόν τὸν ιδεώδη Κόσμον
 τὸν ὁποῖον ὁ μέγας Σολωμὸς ἐξήγγειλεν ἐν
 τῇ ποιητικῇ του ἐξάρσει.

Ἐμορφος κόσμος, ἠθικός, ἀγγελικὰ πλα-
 σμένος.

—Θὰ τοιμήσωμεν νὰ πραγματευθῶμεν,
 κατὰ τὸ δυνατὸν ἡμῖν τὸ δύσκολον καὶ περι-
 πλοκον αὐτὸ θέμα ὅπερ, τόσῳ δυσκολώτερον
 φαίνεται ὅσῳ καὶ ἐπιτακτικώτερα ἡ πραγμα-
 τεία του παρίσταται κατὰ τὰς παρούσας σιγ-
 μὰς ἡ δυσχέρεια τῶν ὁποίων, κυρίαν ἔχει αἰ-
 τίαν ἂν οὐχὶ τὴν παντελῆ παρὰ τῷ κόσμῳ
 ἔλλειψιν πολιτικῆς ἀρετῆς, πάντως ὅμως τὴν
 ἀνισοσκελῆ λειτουργίαν τῆς.

I

Πρὸς τοῦτο πρέπει, ἐν ἀρχῇ, νὰ καθορισθῇ
 αὐτὴ ἐπακριβῶς. Πολιτικὴ ἀρετὴ, κατὰ τὴν
 ταπεινὴν ἡμῶν ἀντίληψιν εἶναι ἡ ἀρετὴ ἣ-
 τις ἀσκεῖται παρὰ τοῦ Λαοῦ, ἀμέσως ἢ ἐμμέ-
 σως, διὰ τῶν ἐμπροσωποῦντων αὐτῶν, εἴτε ἐν
 ταῖς πολιτικαῖς σχέσεσιν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου εἴτε
 ἐν ταῖς σχέσεσιν αὐτοῦ πρὸς ἄλλους Λαούς.

Ἐπιπέθειν ἔπεται οὖν ἡ πολ. Ἀρετὴ δέον
 νὰ διακριθῇ εἰς τοιαύτην ἀσκουμένην κατ'
 οἶκον καὶ ὁμοίαν ἀσκουμένην ἐν τῇ οὐθμίσει
 οἰωνόηποτε σχέσεων Ἐράτους τινὸς πρὸς ἄλλα.

Ἡ κατ' οἶκον ἀσκῆσις τῆς πολιτ. ἀρετῆς
 ἀπετέλεσεν ἀείποτε τὴν ἀφθυτον πηγὴν τῶν
 Ἐθνικῶν ἐν γένει, μεγαλοεργημάτων. Πάντα
 τὰ Ἐθνη τῆς ἀρχαίας, μέσης καὶ νεωτέρας,
 ἱστορικῆς περιόδου ἀπὸ Ἑβραίων μέχρις
 Ἑλλήνων καὶ ἀπὸ Γερμανῶν μέχρις Ἰταλῶν,
 τὰ κατ' οἶκον τὴν πολιτ. ἀρετὴν ἀσκήσαντα,
 ἐκράτησαν, πάντοτε τῶν ἄλλων. Ἀλλὰ καὶ ἐ-
 μεγαλύνθησαν δαπάναις τῶν ἄλλων. Διότι,
 οὐδέποτε, παρ' οὐδενὶ τῶν οὕτω ἐπικρατη-
 σάντων Ἐθνῶν ἀπελίπετο ἡ κατακτητικὴ βου-
 λιμία.

Ἡ τοιαύτη ἀσφαλὴς ἱστορικὴ παρατηρή-
 σις τῆς συνπαράξεως τῆς πολιτ. ἀρετῆς μετὰ
 τῆς κατακτητικῆς βουλιμίας ἄγει ἡμᾶς εἰς τὸ
 ἐπόμενον συμπέρασμα. Ὅτι ὑπάρχει ἀσφα-
 λῶς, πολιτ. ἀρετὴ ἀσκουμένη μόνον κατ'
 οἶκον. Ὅτι ἡ τοιαύτη ἀρετὴ ἄγει εἰς τὴν δύ-
 ναμιν, τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δόξαν τῶν ἀσκούν-
 των ταύτην Ἐθνῶν. Ὅτι τὰ οὕτω μεγαλυ-
 νόμιστα Ἐθνη ἀποκτιῶσι, πρῶτον, τὴν δύνα-
 μιν ὀρέγονται κατόπι τοῦ πλοῦτου ὄν, ἐν τῇ
 δυνάμει των, ἀποκτιῶσι, Ἀλλὰ κατ' ἣν σι-
 γμὴν χωροῦσι προσωτέρω εἰς τὴν δόξαν ἀπο-
 βλέποντα, αἱ πρὸς τὴν δράσιν των σχετιζόμε-
 ναι ἱστορικαὶ σελίδες φέρουσιν ἤδη τὰς κη-
 λίδας τῆς αὐθαιρεσίας καὶ ἀδικίας εἰς ἣν ἄ-
 γονται παρὰ τῆς πλεονέκτιδος φιλοτιμίας των.

II

Ἀλλ' ὅπως διαπιστοῦται ἐπισήμως ἡ ὑ-
 παρξίς πολιτ. ἀρετῆς κατ' οἶκον ἀσκουμένης
 οὕτως, ἀναμφισβήτητος εἶναι ἡ ἀνυπαρξία τῆς
 εἰς τὰς μεταξὺ τῶν Ἐθνῶν σχέσεις.

Εἰς τὰς τοιαύτας σχέσεις, ἐξ' ἐναντίας.
 ἐκράτησε πάντοτε ἡ αὐθαιρεσία τοῦ ἰσχυροῦ.
 Τὸ sic volo, sic jubeo.

Ἄξιον δὲ παρατηρήσεως εἶναι οὖν ἡ τοι-
 αύτη παρὰ τῶν ἰσχυρῶν ἀσκουμένη εἰς βάρος
 τῶν ἀδυνάτων πίεσις ὑπῆρξε σχεδὸν πάντοτε
 κατὰ τοσοῦτον ἰσχυροτέρα καθ' ὅσον ἐμεσου-
 ράνει κατ' οἶκον παρὰ τοῖς πρώτοις ἡ πολιτ.

ἀρετῇ. Ὁ τραγικὸς ἐκεῖνος διάλογος μεταξὺ
 τῶν ἀσθενῶν Μηλίων καὶ τῶν πρέσβεων τῆς
 τότε πανισχύρου Δημοκρατίας τῶν Ἀθηνῶν
 ἐλάμβανε χώραν ἐπὶ Περικλέους. Εἰς τοῦτους,
 παραπονουμένους οὖν δὲν βλέπουσι τὸν λό-
 γον διὰ τὸν ὁποῖον θὰ ἔπρεπε νὰ τοῖς ἐπι-
 βληθῇ ζυγὸς συμμαχικὸς ἄφ' οὗ καλῶς κεῖ-
 ται ἡ Πολιτεία των, ἀπάντων οἱ κατ' οἶκον
 ὀλονεν τὴν πολ. ἀρετὴν ἀσκούντες Ἀθη-
 ναῖοι. «Ἐὰν ὑποταχθῆτε εἰς ἡμᾶς, σεις μὲν
 δὲν θὰ καταστραφῆτε ἡμεῖς δὲ θὰ ἔχωμεν
 κέρδος».

Εἰς συνθήκην μεταξὺ Καρχηδονίων καὶ
 Ρωμαίων κατὰ τὸν β' ἂν δὲν ἀπατώμαι, Καρ-
 χηδονικὸν πόλεμον οἱ Ρωμαῖοι ἐπιβάλλουν εἰς
 τοὺς Καρχηδονίους τοὺς ὄρους των ὑποσχό-
 μενοι αὐτοῖς τὸ ἀφθυτον τῆς πόλεως των.
 Κατὰ τὴν σύνταξιν, ἐν τούτοις, τῆς συνθήκης
 ἐγένετο, σιοπίμως, χρῆσις ὑπὸ τῶν Ρωμαίων
 τῆς λέξεως civitas Ἀμα τῇ ἐνάρξει τῆς ἐκτε-
 λέσεως τῶν ὄρων καλοῦνται οἱ Καρχηδόνιοι
 παρὰ τῶν νικητῶν Ρωμαίων ὅπως ἀποχω-
 ρήσουν ἐκ τῆς πόλεως πρὸς τὰ ἐνδότερα κα-
 θόσον ἡ πόλις θὰ παρεδίδετο εἰς τὸ πῦρ.
 Οἱ Καρχηδόνιοι διαμαρτύρονται ἐπιμαλούμε-
 νοι τὴν συνθήκην. Ἀλλ' οἱ Ρωμαῖοι ἐπιμέ-
 νουσι οὖν ἐν τῇ λέξει civitas περιλαμβάνεται
 τὸ σύνολον τῶν πολιτῶν οὐχὶ ὅμως καὶ ἡ πό-
 λις, ἡ urbs. Οἱ Καρχηδόνιοι θεωροῦσι πα-
 ραβιασθεῖσαν τὴν συνθήκην καὶ δρᾶττονται
 αὐθις τὰ ὄπλα. Οἱ Ρωμαῖοι τοὺς καταβάλ-
 λουν καὶ ἄφ' οὗ τοὺς ἐξηπάτησαν κατὰ τὴν
 σύναψιν τῶν συνθηκῶν τοὺς θεωροῦσιν ἤδη
 ὡς παρασπόνδους καὶ ἐξαφανίζουσι μετὰ τῆς
 πόλεως καὶ αὐτούς.

Καὶ ταῦτα ἐγένοντο καθ' ἣν ἐποχὴν ἠσκει-
 το ἐν Ρώμῃ ἡ πολιτ. ἀρετὴ ἥτις ἀνεδεικνυε
 τοὺς Βρούτους, τοὺς Μανλίους, τοὺς Σεργίους
 τουλλίους, τοὺς σκηπίονας, τοὺς Ρηγοῦλους
 καὶ Φαβρίκιους. Κατ' ἣν μάλιστα ἐποχὴν ἡ
 equitas naturalis ἀντεκαθίστα ἐν τῷ οἴκῳ των
 τὴν e civilis. Διότι μετ' οὗ πολὺ ὁ ἄνω μνη-
 σθεὶς Σκηπίων ὁ ἐπανομασθεὶς Ἀφρικανὸς
 ἐθερμελίου ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Καρχηδόνας
 τὴν Ρωμαϊκὴν Μονοκρατορίαν. Καὶ ταῦτο χρό-
 νως παρέδιδεν εἰς τὸν Τερέντιον πρὸς δημο-
 σίευσιν ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου, πιθανὸν καὶ
 τῇ συνεργασίᾳ του τὰς ἀμιμήτους κωμῳδίας
 του δι' ὧν ἀποκαλύπτεται ἡ πληθὺς τῶν φι-
 λοσοφικῶν, ρητορικῶν καὶ ποιητικῶν γνώσε-
 ὶν του.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος οὐκίνοσ τὴν κατ'

οἶκον πολ. ἀρετὴν καὶ τὴν προσωπικὴν τοι-
 αύτην ἐκθειάζουσι πάντες οἱ τὸν βίον του
 ἱστορήσαντες, ὁ ἔξοχος οὗτος μαθητὴς τοῦ
 μεγάλου Σταγειρίτου, ὁ ἀρνηθεὶς τὰ σβύση τὴν
 δίψαν του διότι τὸ κομισθέν αὐτῷ ὕδωρ δὲν
 ἐπήρηκε ὅπως σβύση καὶ τοῦ στρατοῦ του τὴν
 δειψαν, ὁ Μέγας οὗτος Μονάρχης καὶ ἐστεμ-
 μένος Φιλόσοφος, μετὰ πολιορκίαν ἐπτάμηνον
 ἐξεπόρθησε τὴν πασιθρόλλητον ἐμπορικὴν
 πόλιν τῶν Φοινίκων, τὴν Τύραν, μέχρι τῶν
 τειχῶν σῆς ὁποίας μόνη ἡ κατακτητικὴ του
 βουλιμία τὸν ὠδήγησε καὶ οὐχὶ λόγοι ἐκδική-
 σεως ὁποῖοι οἱ δικαιολογοῦντες τὴν κατὰ
 Περσῶν ἐκστρατείαν του. Καὶ μετὰ τὴν ἐκ-
 πόρθησιν τρισχίλιοι σταυροὶ ὠρθώθησαν ὁ-
 πως προσηλωθῶν ἐπ' αὐτῶν τρισχίλιοι εὐ-
 γενεῖς νεανίαι. Ὅποια χονδροειδῆς ἀντίθεσις
 μεταξὺ τῆς κατ' οἶκον ἀσκηθείσης παρ' αὐ-
 τοῦ πολιτ. ἀρετῆς καὶ τῆς ἀδικίας καὶ σκληρό-
 τητος ἦν μετήλθε πρὸς τοὺς ἀνυχεῖς Τυρίους.
 (ἔσεται συνέχεια) Ἰούλιος 1925

Δ. Δάσης

ΠΑΘΗ

Στέκεισ καὶ λὲς λυπαυμένη ἔμπρὸς στὴ ζωὴ ποῦ
 φεύγει
 πῶς εἶν' ὁ πόνος ἀσπλαγχνος σὰν θάνατος ποῦ ζεῖ,
 μετὰ τὰ πάθη π' ἀπερνοῦν, τὸ μάτι σου, καὶ
 κλαίει
 καὶ τραγουδᾷ στὸ σκότος ὡς νάβρης τὴν αὐγὴ.

Πὲς τὸ γλυκὸ τραγοῦδι σου καὶ γὼ θὰ σ' ἀκλου-
 θήσω
 ὅπως ὁ γκιώνης, στὴ νυχτιὰ, τ' ἀγερὶ ἀκολουθεῖ
 κι' ὅτι περνοῦμε στὴ ζωὴ μὲ σέ θὰ τραγουδήσω
 ὡς ποῦ μὲ κάποιον ἀγερὶ νὰ σβύση κι' ἡ φωνή.

Μόνον μὴν κλείς τὰ μάτια σου, κι' οὔτε νὰ γύ-
 σης δάκρυ
 ψάλλει κι' ὁ γκιώνης ἄκλαυτος μ' ἀδάκρυτη
 πνοή,
 κι' ἡ φύση πάσχει ὡσὰν καὶ μᾶς ὅλη κι' ἀπ'
 ἄκρη σ' ἄκρη
 εἶλα νὰ δῆς πῶς κλαίει μὲ γέλοιο κι' ὅλο ἀνθεῖ.

Ἄκου στενάζουσι τὰ κλαριά μὲς τὴν ὄρμη τ' ἀγέρα
 κι' ἔσοι τὸ νοιώθουν πόθησαν νὰ ζοῦν παντοτεινὰ
 νὰ τὰ λουλούδια κόπησαν, τὰ πέτρν' ἡ φύρα πέρα
 ναί, μὲ θ' ἀνθίσουν πάλι τὰ δέντρα πιδ στερνά.
 Ἀπὸ τὰ «Δακρυοκρυστάλλα»

Διον. Ἰω. Τσακασιάνος

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ «Ἡὼς» καὶ μετὰ τὸν καθαρισμόν διὰ Νομοδ. Διατάγματος τῆς τιμῆς τῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων εἰς μίαν δραχμὴν καὶ παρὰ τὴν αὐξήσιν τῶν ἐξόδων τῆς ἐκδόσεως, δὴ ἐξακοιουδῆσθαι τμηροῦσα τοῦς ἰδίους ὄρους συνδρομῶν καὶ τὴν αὐτὴν τιμὴν ἐκάστον τεύχος.

1 Ο ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ

ΑΙΜ. ΠΑΠΑΛΕΟΝΑΡΔΟΥ

Μία συνισταμένη καλλιτεχνικῶν διαθέσεων ὑπὸ μορφὴν ἐρασιτεχνικοῦ ὀμίλου, ἤρχισεν ἀπὸ τὸν περασμένον χειμῶνα νὰ ἐμφανίζηται εἰς εὐρὴν φιλικὸν κύκλον ὡς φιλοδραματικὸς θίασος μὲ μικρὰ σκηνακὰ ἔργα.

Ἡ εὐγενὴς αὐτῆ προσπάθεια, ξένη ἀπὸ τὸ γενεολογικὸν δένδρον τῆς ἑλληνικῆς Θεογονίας, ἐνῶ διακόπτει τὴν μονοτονίαν τοῦ ἐπαρχιακοῦ βίου, δίδει συγχρόνως καὶ κάποιαν καλλιτεχνικὴν κίνησιν εἰς ὠρισμένην τάξιν τοῦ τόπου. Τὴν δι-εὐθύνουν τοῦ καλλιτεχνικοῦ αὐτοῦ συγκροτήματος, ἀνέλαβον δύο κυρίαί, γόνοι τῶν εὐγενεστέρων οἰκογενειῶν τῆς νήσου, ἡ κ. Αἰμ. Παπαλεονάρδου, ἀδρὰ φυσιογνωμία, μὲ ἐσωτερικὴν δύναμιν ἐκφύγουσαν τὸν συνηθισμένον τύπον τῆς γυναικῆς, καὶ ἡ δις Νανὰ Λούντζη καλλιτεχνικὴ φύσις μὲ

1 «Ἡ Ζάκυνθος ἐφέτος, ἔπως καὶ κάθε χρόνος, ἐφιλοξένησε γιὰ λίγες μέρες, τὸν διακεκομμένον εἰδικὸν συνεργάτην τῆς «Πολιτείας» κ. Νικολάου Δέλλιον. Εἰς τὰς ὀλίγας αὐτὰς ἡμέρας συνέπεσον νὰ παρηχθῆ, ὑπὸ τοῦ Ἐρασιτεχνικοῦ Ὀμίλου Ζακύνθου, εἰς τὸ θεατρικὸν τῆς κ. Παπαλεονάρδου Ὀ. «Ἀρχισιδηρουργός» τοῦ Γεωργίου Ὀυέ. Ἡ «Ἡὼς» θέλουσα νὰ ἔχη ἐπὶ τοῦ περικειμένου τὴν γνώμην εἰδικοῦ, περὶ κάλεσε θερμότητά τὸν κ. Ν. Δέλλιον ὅστις παρηκολούθησε τὴν παράστασιν, νὰ εἴπῃ ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς λίγα λόγια, γιὰ τὸν Ἐρασιτεχνικὸν μας Ὀμιλον. Ὁ κ. Δέλλιος ἠρηθήθη κατ' ἀρχὴν νὰ ἐπέμβῃ εἰς τὰ ἐσωτερικὰ καλλιτεχνικὰ ζητήματα τοῦ τόπου μας, μὴ θέλων ὅμως ν' ἀνιῆ εἰς τὴν «Ἡὼς» διὰ τοῦ ἐξήγησε συγκατανεύσει ἐν τέλει καὶ μᾶς ἔδωσε πρὸς δημοσίευσιν τὰς ἐντυπώσεις του, τὰς ὁποίας μὲ ἐξαιρετικὴν εὐχαρίστησιν δημοσιεύομεν».

ἀσύνηθες σκηνακὸν ἐνστικτὸν, ἰδιαίτερος τραγωδοῦ ὁ ἐνθουσιασμός τῆς πρώτης ἐκτείνει τὴν ἀφιλοκέρδειαν εἰς σημεῖον τοιοῦτον, ὥστε νὰ διαθέτῃ τὸ ἱστορικὸν τῆς μέγαρον διὰ τὰς σκηνακὰς ἀνάγκας τῶν ἐκτελουμένων ἔργων καὶ τὸ θαλάστιον τῆς διὰ τὸν συγκεντροῦμενον κόσμον.

Αἱ ὀλίγαι ἡμέραι τῆς διαμονῆς μου εἰς τὸ φιλόξενον νησάκι συνέπεσον μὲ τὴν τελευταίαν παράστασιν τοῦ ὀμίλου, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον τὴν τιμὴν νὰ προσκληθῶ. Ἄν κρίνω ἀπὸ μερικὰ πρόσωπα, πείθομαι ὅτι ἡ χώρα εἰς τὴν ὁποίαν ἐδλάστησαν τὰ πρώτα εὖσομα ἀνθῆ τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς σκηνακῆς ἐξακολουθεῖ νὰ διατηρῇ ἀκόμη σχετικὴν γονιμότητα εἰς τὸν κλάδον αὐτὸν τῆς τέχνης. Τὸ ἔργον ποῦ ἤκουσα ἦτο ἓνα ἀπὸ τὰ γνωστότερα μυθηστορήματα τοῦ Γεωρ. Ὀυέ: ὁ «Ἀρχισιδηρουργός», μεταφρασμένον ἐλευθέρως καὶ δραματοποιημένον κατὰ παλαιὸν πρότυπον, ἀπὸ τὸν κ. Σπύρον Ρουσιάνου, μέλος τοῦ ὀμίλου. Ὁ ρωμαντισμὸς τοῦ ἔργου καὶ τὸ ψυχικὸν μεγαλεῖον μὲ τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζει τοὺς δύο ἰδανικοὺς ἀντιπροσώπους δύο ἀντιθέτων κοινωνικῶν τάξεων, ἐκράτησεν ἀδιάσπαστον τὴν προσοχὴν τῶν ἀκροατῶν, μολοντί ἡ ἀτελεύτητος διαλογικὴ πᾶλη μὲ αἰσθηματικὴν οὐσίαν ἔδιδε κάποιαν μονοτονίαν εἰς τὴν ὅλην ἐξέλιξιν τῆς ὑποθέσεως. Ἄν δίδω ὀλίγας λέξεις εἰς τὴν «Ἡὼς» δὲν τὸ κάμνω ἀπὸ ἰδίων πρωτοβουλιῶν—διότι αὐτὸ θὰ παρεξηγεῖτο, ὡς ἀυθαίρετος ἐπέμβασις εἰς τὰ ἰδιαίτερα καλλιτεχνικὰ ζητήματα τῆς χώρας, ἀλλὰ ἀπὸ ἐπιμονον ἀπαίτησιν φίλων τοῦ ὀμίλου καὶ τῆς διευθύνσεως τῆς «Ἡὼς».

—Θὰ ἐπέθύμει πολὺ ὁ ἐρασιτεχνικός μας ὀμιλος, ν' ἀκούσῃ τὴν γνώμην εἰδικοῦ, μοῦ λέγει γνωστῆ μου κυρία: Ἡ ἐρώτησις χωρὶς νὰ μὲ ἐκπλήξῃ μ' ἐφάνη ὀλίγον περίεργος.

—Νομίζετε κυρία μου ἐπειδὴ γράφω μουσικὰς κριτικὰς εἰμπορῶν νὰ κρίνω καὶ γιὰ ὅλα; Πιστεύσατέ μοι ὅτι δὲν ἔχω καμμίαν εἰδικότητα εἰς τὸν κλάδον αὐτὸν τῆς κριτικῆς. Ἐπειτα ἡ μικρὰ μου γνωριμία, κατὰ τὰς ὀλίγας αὐτὰς ἡμέρας μὲ τὸν ὀμιλον μὲ διέθεσε συμπαιθέστατα πρὸς ὅλα σχεδὸν τὰ πρόσωπα: ἡ συμπάθεια δὲ καὶ ἀντιπάθεια εἰς τὰς κριτικὰς, ὅπως θὰ εἰδεύρετε σκοτίζουσι καὶ τὸν ὀρθότερον νοῦν. Εἶνε παρατηρημένον ὅτι κριτικὴ ποῦ ἔχει ὡς πυξίδα τὸ συναίσθημα πάντοτε ἐχρεωκόπησεν εἰς φιλαλήθειαν. Ἐκτὸς πλεόν ἂν θέλητε νὰ ἐκμεταλλεῖσθε τὸ ζήτημα διὰ νὰ σκορπίσω ὀλίγα ρητορικὰ ἀνθῆ μὲ γομποπαγῆ ρήματα κενὰ ἐνοιῶν, ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ ἦτο κριτικὴ ἀλλὰ μίαν οἰκτρὰ διαφῆμισιν τοῦ ἐγώ μου. Ἐπει-

τα φοβοῦμαι μήπως δώσω ἀφορμὴν εἰς ἐπιπολαίους χρονογράφους νὰ γελοιογραφήσουν καὶ πάλιν ἓνα τόσον εὐγενὴ ἐνθουσιασμόν.

Ἡ κυρία ἀντὶ νὰ πεισθῆ ἀπὸ τὰ ἀκλόνητα αὐτὰ ἐπιχειρήματα μετεκίνησε πλησιέστερον τὸ κάθισμά της καὶ μ' ἓνα μυστηριώδη τόνον ἐμπνευσμένης ἱερείας μοῦ ψυθιρίζει: ἐπικαλεσθεῖτε τὴν ἀριτεχνίτητον πολιούχον τῆς νήσου καὶ αὐτὴ ποῦ διευκολύνῃ τὰ πάντα, θὰ φιλοτιμηθῆ νὰ θαύμα-τουργήσῃ καὶ νὰ σᾶς ἀπομονώσῃ ἀπὸ συμπαιθείας καὶ ἀντιπαθείας. Προκειμένου ὅμως νὰ κρίνητε μὲ ἀκριβῆ παρατηρητικότητα πρέπει νὰ εἴσθε καὶ δίκαιοι. Ὁ ὀμιλος τῆς κ. Παπαλεονάρδου δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐπαγγελματῶν ἠθοποιῶν ἀλλὰ ἀπὸ ἀπλοῦς ἐρασιτέχνων σχεδὸν αὐτομαθεῖς, χωρὶς καλλιτεχνικὰς παραστάσεις ὠραίων ἐκτελέσεων καὶ μὲ ἐλαχίστην σκηνακὴν ἐμπειρίαν.

Ἄφ' οὗ ἐπιμέλειται τόσον... θὰ μ' ἐπιτρέψετε ὅμως πρῶτον νὰ εἴπω τί πρέπει νὰ ἐχθῆνας ἠθοποιὸς καὶ κατόπιν νὰ ριφονιδουεύσω τὰς ἐντυπώσεις μου ἀπὸ τὴν παράστασιν τοῦ ὀμίλου χωρὶς, ἐννοεῖται νὰ προβάλλω καὶ ἀξιώσεις σοβαρᾶς κριτικῆς. Λοιπὸν ἀγαπήτῃ μου πρέσβειρα διὰ νὰ εἰμπορηῖ ἓνας διερμηνεὺς ἀνθρωπίνων παθῶν νὰ ἐξωτερικεύσῃ μὲ ψυχολογικὴν ἀλήθειαν τὰ κυμαινόμενα ἐσωτερικά του πάθη πρέπει μαζὺ μὲ τὴν ἐμφυτον σκηνακὴν τοῦ προδιδάσκον νὰ κατέχη καὶ τὰ ἀνάλογα ἐξωτερικὰ σύμβολα. Τὰ σύμβολα αὐτὰ εἶνε φωνὴ μεταλικὴ ἀπαγγελία μὲ φθογγολογικὴν ἀκρίβειαν ἀνακτισομετρίαν εἰς τὴν συλλαβικὴν σύνθεσιν τῶν λέξεων. Ἀφηγηματικὴ χάρις μὲ ρέουσαν φυσικότητα καὶ ἀπηλλαγμένη στόμφου. Ἐκφραστικὴ εὐγλωτία εἰς τὴν μιτικὴν σύσπασιν τοῦ προσώπου, γρηφικότης εἰς τὰς στάσεις καὶ πρὸ παντὸς εἰς τὴν γραμμὴν τῆς κινήσεως.

Μὴ λησμονῆτε, ὅτι ἡ σκηνακὴ πρέπει νὰ εἶνε ἡ εἰκὼν κινουμένης πλαστικῆς. Πρέπει ἐπίσης νὰ ἔχη ἀπόλυτον πειθαρχίαν εἰς τὰς ἱστορικὰς μαρτυρίας τῆς ἀμφιπέσεως. Δυστυχῶς εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν εἶνε σπάνιον φαινόμενον καὶ εἰς διακεκριμένας ἀκόμη ἠθοποιούς ἡ φιλαρέσκεια νὰ γελοιοποιῆ τὴν αἰσθητικὴν ἀτμοσφαιρὰν τῆς ἐποχῆς ποῦ πλέκεται ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς ἐπενθυμῶσθαι ὅτι μία Πομποδοῦρ μὲ κοντοφούστανα καὶ μὲ μαλλιά ἄλλα - γκαρσὸν δὲν εἶνε ὀλιγώτερον γελοῖα ἀπὸ μίαν Μήδειαν μὲ μὲ κρονονίον καὶ λευκὴν μπροῦκαν. Τέλος ὁ ἠθοποιὸς διὰ νὰ ἠμπορεῖ ν' ἀνταλλάσῃ τὴν ψυχὴν του μὲ τὴν ψυχὴν τοῦ ἥρωος ποῦ ὑποκρίνεται, καὶ νὰ παρουσιάζεται ἐκάστοτε μὲ διάφορον ἐγὼ πρέπει μαζὺ μὲ τ' ἀνωτέρω προσόντα νὰ ψυχολογῇ τὸν ῥόλον του καὶ εἰς τὰς τελευταίας λεπτο-

μερείας. Ἐνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα προσόντα τοῦ ἠθοποιοῦ πρέπει νὰ εἶνε καὶ ἡ ἐγκράτεια εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τοῦ πάθους.

Αἱ γνώμαι αὐταὶ θεδνίως δὲν λέγονται δι' ἐρασιτέχνων πρωτοπέτρους. Αὐτὸ θὰ ἦτο ἡ μωροτέρα ἀπαίτησις.

Ἄναφορικῶς μὲ τὸν «Ἀρχισιδηρουργόν» εὐρίσκω ὅτι αἱ τὸ ἔργον ἐστηρίχθη εἰς ἀριτεχνονικὸν σχεδιαγράμμα δράματος, ἂν εἶχε ζωηρότερον σκηνακὴν δράσιν καὶ ὀλιγώτερον διαλογικὴν χλιαρότητα ὁ ἐρασιτεχνικός ὀμιλος τῆς κ. Παπαλεονάρδου θὰ ἐκέρδιζε πολὺ περισσότερον.

Αἱ δύο πρωταγωνίστριαι τῆς ἐπέρας δις Νανὰ Λούντζη καὶ κ. Αἰμ. Παπαλεονάρδου, ἂν δὲν ἦσαν αἱ ἰδανικαὶ ἀντιπρόσωποι μιᾶς ἐποχῆς κατὰ τὴν ὁποία ἡ ψυχὴ περισσότερον ἠσθάνετο καὶ ὀλιγώτερον ἐσκέπτετο πάντως ἐπέπλευσον τῶν ἄλλων. Ἰπῆρξαν σημεῖα κατὰ τὰ ὁποία ἡ πρώτη μολοντί περισσότερον τραγωδὸς καὶ ὀλιγώτερον κομεντιέν ὡς Κλαίρη ντὲ-Μπολιε παρουσίαζε τὴν εἰκόνα πασχούσης καὶ συντριμμένης ὑπάρξεως. Ἡ δευτέρα, ὡς Φλιππος Ντερμπλὲ θὰ ἦτο τὸ μοντέλο τοῦ ἐγκαρτεροῦντος μάρτυρος ἂν δὲν ἀντέδρα ἡ γυναικεῖα φύσις καὶ τὸ θαμπὸν τέμπρον τῆς φωνῆς. Ὅπως δὲποτε ἐξ ὅλων τὸ μεγαλύτερον σκηνακὸν θάρρος εἰς τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν φυσικότητα τῶν κινήσεων εἶχε ἡ κ. Παπαλεονάρδου.

— Ἐκ τῶν ἄλλων ἡ κ. Κανάρη ὡς Μαρκησιὰ ΝτὲΜπολιε ἐπέδειξε ὅλην τὴν γαλήνην τῆς ἡλικίας τῆς, τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς κοινωνικῆς τῆς θέσεως καὶ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς μητρικῆς στοργῆς.

Ἡ κ. Ἰνὲς Μαρίνου, ὡς ἐμφάνισις παρουσίασε τὴν ὠραιότεραν σιλουέτταν ἐν στάσει τὴν εὐκρινεστέρην ἀπαγγελίαν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὅμως ἔλειπεν ὀλίγον τὸ χρῶμα τῆς ἐκφράσεως.

Ἡ δις Φρίδα Γιαννακοῦ, δρασερὰ εἰς κίνησιν, θὰ ἐξελιχθῆ εἰς ζηλευτὸν ὄργανον τοῦ ὀμίλου ὅταν ἀπαλλαγῆ τελείως ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς συγκινήσεως. Ἡ φυσικὴ δειλία τῆς πρωτοπέτρου συνέπεσε μὲ τὴν παρθενικὴν αἰδημοσύνην ποῦ ἐξήγη ὁ ῥόλος τῆς

Ἡ κ. Δημάκου ἂν δὲν εἶχε τόσην παιδικὴν ἀφέλειαν εἰς τὴν πρόξιν θὰ ἀντεπεκρίνετο περισσότερον εἰς τὸν ῥόλον κυρίας τοῦ σαλονιοῦ.

Ἐκ τῶν ἀνδρῶν ὁ κ. Ρουσιάνος συνεκέντρωγεν εἰς ἐμφάνισιν, εἰς διαλογικὴν εὐκρινεστικὴν ἐξήγησιν ὁ ῥόλος ἐνὸς δουκός. Ἡ γραμμὴ τῆς κινήσεως ἡ ἐκφρασις τοῦ προσώπου ἀπεκάλυπτον καλλιτέχνην προικισμένον μὲ σπάνια φυσικὰ καὶ

ἐπίκτητα δώρα. Ἴσως ἂν εἶχε περισσότεραν θερμότητα εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ πάθους θὰ ἦτο περισσότερο σύμφωνος μὲ τὰς ψυχολογικὰς ἀπαιτήσεις τοῦ βόλου του.

Ὁ κ. Κούμανης, ὡς συμβολαιογράφος πλὴν τοῦ τοπικοῦ ιδιώματος τῆς ἀπαγγελίας εἶχε καὶ μίαν καλὴν γοργότητα εἰς τοὺς διαλόγους του. Ἐλητμόνησεν φαίνεται ὅτι ὁ συμβολαιογράφος, εἶνε γνωμοδότης καὶ συμβουλευτικός. Ἐκ τῶν ἄλλων περισσότερο ἐπέτυχεν δὲ υποβολῆς κ. Ζώης ὁ ὁποῖος οὔτε ἐφάνη οὔτε καὶ ἠκούσθη καθ' ἑλίου. **ΝΙΚ. ΔΕΛΛΙΟΣ**

Εἰδικὸς συνεγράτης τῆς «Πολιτείας»

ΤΑΞΕΙΔΙ

*Ἐἶλα λειμάνια ἄς ταξιδέψω
σᾶζες ἀωόκρυσες μερριές
καὶ μὲ τὰ κύματ' ἄς ωαλέψω
νὰ ωάω σὲ κείνες τῆς στερριές.*

*Μὲ τὴν βαρκοῦλα μου τὴν ἄσωρη
καὶ μ' ὀροκαίνουργα κουσιὰ
ωέρα νὰ φτάσω ἐκεῖ σὴν ἄκρη
νὰ ξεχαστῶ ἄρ' τὸ κόσμο ωειά!*

*Ὡσὰν τὸ σύγγεφο ωοῦ ἀρέρας
τὸ σωρώχει μὲς τὸν οὐρανὸ
μὲς τ' ἄωειρό του φόντο ωέρα
καὶ σβῆ σὲ κόσμο ἀροτεινὸ.*

*Ἔτσι καὶ γὰρ στὸ κόσμο ἐκεῖνο
δὰ ωάω σὰν ἄχνα ἰδανικὴ
ωοῦ ωάει στὸ ρόδο, καὶ στὸ κοῖνο
καὶ σβῆ σὰ στέναγμα γλυκύ.*

Ἄνδρας Κ. Ζένος

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΠΕΡΙ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

(Συνέχεια)

Ὁ Φώσκολος, λόγῳ οἰκογενειακῶν περιστάσεων καὶ χάριν εὐρύτερων σπουδῶν, ὠδηγήθη ὑπὸ τῆς μητρὸς του εἰς Βενετίαν, ὅπου διαφλεγόμενος ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς μαθήσεως ἐπεδόθη εἰς σοβαρὰς μελέτας, καὶ δὴ τῶν μεγάλων ἐλληνολατίνων ποιητῶν ἀκροασάμενος τῶν μαθημάτων τοῦ Βρεγολίνου καὶ ἄλλων καθηγητῶν.

Δυστυχῶς τὰ πολιτικὰ συμβάντα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀπέσπασαν τὸν Φώσκολον ἀπὸ τὰς προ-

φιλείς του μελέτας. Οἱ θρίαμβοι τοῦ Ἀρκόλε καὶ Λόντι ὠδήγησαν τοῦ Γάλλου εἰς Βενετίαν, τὸ ἀριστοκρατικὸν πολίτευμα τῆς ὁποίας ἐπὶ δέκα καὶ τέσσαρα αἰῶνας δικτηρήθην κατελύθη, καλεῖται τοῦ στρατηγοῦ Βοναπάρτου. Ὁ Φώσκολος μεθύσας εἰς τὸ ἡδύποτον τῆς δημοκρατίας, προσελήθη ὡς γραμμικτεὺς τοῦ νομοθετικοῦ Συμβουλίου τῆς Βενετίας, ἀλλ' ὅτε, διὰ τῆς συνθήκης τοῦ Καμπο—Φορμιού, ἡ Βενετία παρεδόθη εἰς τοὺς Αὐστριακοὺς, ὁ Φώσκολος καταστάς ὑποπτος εἰς τὴν ἀστυνομίαν διὰ τὰ φιλελεύθερα φρονήματά του, ἀνεχώρησεν εἰς Μιλάνον, ὅπου, πανταχόθεν τῆς χερσονήσου προσέτρεχον οἱ θιασῶται τῶν νέων ἰδεῶν, πιστεύων δ' ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐξυπηρετήσῃ καὶ διὰ τοῦ ξίφους τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἰταλίας, κατετάχθη, ὡς ἐφιππος κυνηγὸς ἕλης σταθμευούσης ἐν Βολονίᾳ, εἰς τὸν στρατὸν τῆς Κισαλπίνης δημοκρατίας καὶ ὅτε, τῷ 1800, ὁ Ἰταλὸς στρατηγὸς Μισσένας ἀντέταξεν ἐν Βενεσίᾳ κατὰ τῶν αὐστριακῶν ὀπλων μακρὰν καὶ γενναίαν ἀντίστασιν, ὁ Φώσκολος εὐρέθη μεταξὺ τῶν πολιορκουμένων καὶ ἐτραυματίσθη τὸν πόδα. Ἐν ἔτει δὲ 1805 παρακολουθῶν ὁ Φώσκολος ἐν τῶν Ἰταλικῶν συνταγμάτων, τὰ ὁποῖα ὁ Ναπολεὼν ἀπειλῶν τὴν κατὰκτισιν τῆς Ἀγγλίας εἶχεν ἐνώσει πρὸς τὸν στρατὸν του, μετέβη εἰς Καλαί, ἀλλὰ μακτιωθεῖσιν τῆς ἀποβάσεως εἰς Ἀγγλίαν, λόγῳ τῶν ὑπόπτων κινήσεων τῶν Αὐστριακῶν καὶ διαλυθέντος τοῦ στρατοῦ ἐκείνου, ὁ Φώσκολος μετέβη εἰς Μιλάνον, τὸ Ἐπαρχεῖον τῆς ὁποίας τὸν εἶχε προαγάγει, ἀπὸ τοῦ 1804, εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ταγματάρχου καὶ ἐπεδόθη εἰς τὰς μελέτας πλήρης ἐντυπώσεων ἐκ τῶν μεγάλων συμβαμάτων, ἀλλὰ καὶ ἐνθέρου πρὸς τὰ γράμματα ζήλου, τὸν ὁπτεῖον δὲν ἴσχυσε νὰ μειώσῃ οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον ὁ ἔρωσ τῆς στρατιωτικῆς δόξης. Αἱ ἐλευθερίαι τῶν λαῶν, ἡ ἀνάπλασις τῶν ἐθνικοτήτων, ἡ ἑνωσις τῆς Ἰταλίας εἰς μίαν, ἀνεξάρτητον καὶ ἰσχυρὰν καὶ τέλος ἡ ἀναγέννησις τῆς Ἑλλάδος ἦταν τὰ μόνα, τ' ἀπασχολοῦντα διαρκῶς τὸν νοῦν καὶ τὸν κάλαμον αὐτοῦ.

(ἔκολουθεῖ)

Λεων. Χ. Ζώης

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Προηγούμεναι σειραὶ τευχῶν τῆς «Ἡοῦς» ἀγοράζονται, ἀντὶ 3 δραχμῶν ἕκαστον τεῦχος, εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως καὶ εἰς τὸ Κατάστημα τοῦ κ. Σαμάρα.

ΕΛΛ

Τῆ γεννεῖτρα τῶν πόθων μου Ε. Γ. Κ.

Ἔλα γλυκὰ καὶ γῦρε τὸ κεφάλι
στὴν πάναγνη καὶ κάτασπρη ἀγκαλιά μου.
Ν' ἀκούσης μὲς' τὰ στήθη μου πῶς πάλλη
Γιὰ σένα. ὦ! παρθένα ἢ καρδιά μου.

Ἄθῳα μου μικρὴ περισσότεροῦλα
μὴ μὲ φοβᾶσαι, τρέξε ἀγκαλιασέ με.
Νὰ νοιώσωμε ἀγάπη μία ἀγροῦλα
ὦ! ἔλα μικρὴ μου γιατρεψέ με.

ὦ! Ἔλα κι' ἀγάπης τραγοῦδι θὰ σοῦ ψάλλω
τὸ πόσον ἢ καρδιά μου σ' ἀγαπᾶ.
ὦ! Ἔλα καὶ σ' ὀρκίζομαι δὲν σφάλλω,
πάντα γιὰ σένα αὐτὴ θενὰ κτυπᾶ.

Εὐστάθιος Δ. Λοῦζος

**Η ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ
ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΑΣ ΑΙΩΝΑΣ
ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΣΚΡΟΦΑΝΗ**

**Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ ΤΩ 1794
(συνέχεια)**

Δὲν θὰ παρεχόρου μίαν γωνίαν τῆς μονῆς τῆς Κεφαλληνίας μὲ δλας τὰς μονὰς τοῦ κόσμου. Κατὰ τὴν ἀφίξίν μας, ἡ ἡγουμένησσα μᾶς ὠδήγησεν εἰς τὸν ξενῶνα καὶ διέταξεν ὀκτὼ ἢ δέκα ἐκ τῶν νεωτέρων καλογραϊῶν, διὰ νὰ μᾶς φέρωσιν ἀμέσως ψωμί, σταφιλία κρασί καὶ νερόν. Εὐρέθημεν εἰς δύσκολον θέσιν ὅτι ἐπρόκειτο νὰ συνομιλήσωμεν. Οὐδεμὶα τῶν καλογραϊῶν ὠμίλει τὰ ἰταλικά, οὐδὲ ἡμεῖς κατέχομεν τὰ Ἑλληνικά ἕνας τῶν ὀδηγῶν μας ἡμᾶς ἐχρησίμευσεν διὰ διερμηνέας. Τοιοῦτον εἶδος συνομιλίας δὲν μοῦ ἦτο εὐχάριστον. Ἄφησα τὸν διερμηνέα καὶ ἤρχισα μὲ τὰς καλογραῖας συνομιλίαν κατὰ ἰδικόν μου τρόπον. Μὲ ποίαν γλῶσσαν; Μὲ ἐκείνην τῶν ὀρθαλμῶν καὶ τῶν νευμάτων. Ἐγκαταλείψαμεν τὴν μονὴν ὑπερβολικὰ εὐχαριστημένοι ἀπὸ ἐξεφράσαμεν τὴν ἄκραν μας εὐγνωμοσύνην πρὸς τὰς ἀγαπητὰς καλογραῖας.

Τὸ μαῦρον ὄρος εἶναι τὸ παλαιὸν Αἶνος, εἶναι τὸ ὑψηλότερον τοῦ Ἴονιου πελάγους, ἔχων ὕψος 760 γεωγραφικοῦς πόδας ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Ἀπὸ τοῦ καιροῦ τοῦ Βιργιλίου, ὅστις τὸ καλεῖ μα ὄρον, ἦτο γεμάτον ἀπὸ δάση, τὴν σήμερον δμως εἶναι γυμνόν. Οἱ ἄνεμοι ποῦ

τὸ προσβάλλουν προξενοῦσι μεγάλας ζημίας. Ἐπιτῶν κορυφῶν του ἦτο βωμὸς ἀφιερωμένος εἰς τὸν Δία τοῦ ὁποῖου ἀκόμη φαίνονται τὰ λείψανα. Ὁ πατὴρ ὧν Θεῶν, ὁ μέγας Ζεὺς, ὁ ποῖων τὸν κεραυνὸν δὲν ἠδυνήθη νὰ διατηρήσῃ τὴν ἰδιοκτησίαν του. . .

Εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Αἶνου, πρὸς βορρᾶν, ὡς ἕνα στένωμα ὀνομαζόμενον Παλλικάρη, μεταξὺ Μικάλι, Ζάτα καὶ Ράδος, εἶναι μεταλλικὸν ὕδωρ, τὸ ὁποῖον οἱ ἱατροὶ τὸ διαφημίζουσι κατὰ τῆς νευραλγίας, ἀλλ' εἶναι θολόν, μαυριδερόν, καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ υγεία εἶναι ἀδύνατον νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰς φλέβας διὰ μέσου ἐνὸς δυσώδους καὶ βορβορώδους ὕδατος. Ἀπὸ τῆς ἰδίας θέσεως ἀπέναντι, εἶναι τὸ Ἀργοστόλι. Κάτωθεν τοῦ ἰδίου ὄρους εἶναι πηγὴ μὲ ὕδωρ ὑποξυ καὶ ὑδροχλωρικόν, ὅπερ θεραπεύει τὴν φθίσιν τῶν προβάτων, ἀλλὰ ἂν οἱ ἄνθρωποι τὸ πίνουσι τρεῖς γίνονται ὑδρωπικοί. Πόσον ἢ φύσις παίζει μὲ μᾶς.

Τῆ ἐνδεκάτῃ Ἰουλίου τοῦ 1765 εἰς τὰς ὀκτὼ καὶ ἡμίσειαν ὥραν τῆς πρωῆας ἔγεινε μικρὰ δόνησις σεισμοῦ. Τῷ 1766 μία ἰσχυροτέρα κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ τὴν αὐτὴν ὥραν. Τέλος τῷ 1767 μὲ μίαν μόνην ὥραν διαφορᾶν τρίτος σεισμὸς ποῦ κατέστρεψε τὰς πόλεις τοῦ Ἀργοστολίου, τοῦ Ληξουρίου, τοῦ Φισκάρδου καὶ τῆς Σάμης. Τὸ γεγονός τοῦτο περιγράφουσι τὰ ἔγγραφα τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ τῆς πόλεως. Ὁ νῦν Προβλεπτὴς τῆς Κεφαλληνίας, ὁ **C. M.** (1) εἶναι ἀγαπητὸς καὶ πεπαιδευμένος καὶ συγγράφει τὴν παλαιὰν ἱστορίαν τοῦ ἐμπορίου τῆς Βενετίας. ἀκολουθεῖ ἢ Ζάκυνθος **Σπ. Δε-Βιάξης**

1) Ἦτο ὁ Κάρολος Καρὶν, ὅστις διορίσθη Προβλεπτὴς τῆ 5 Μαΐου 1793. Τὴν ἱστορίαν ἦν ἀναφέρει ὁ Σκροφάνης ἐδημοσιεύθη εἰς ὀκτὼ τόμους. Ὁ Καρὶν ἔγραψε ποιήσεις, βιογραφίας καὶ ἱστορικὰς μελέτας. Ἀπέθανε τῆ 20 Ἀπριλίου 1815 ἔτων 69. Ἦτο ὁ τελευταῖος Προβλεπτὴς Κεφαλληνίας.

**ΑΠΟ ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ
ΤΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΖΑΚΥΝΘΟΥ**

Μία ἐκ τῶν ὀραίων καὶ χαρακτηριστικῶν εἰκόνων τὴν ὁποίαν ἔχει νὰ μᾶς ἐπιδείξῃ τὸ Χριστιανικὸν Μοσεῖον τῆς Ζακύνθου, εἶναι ἡ ἀσκητὰ κατεστραμμένη εἰκὼν τῆς Δεξιοκρατοῦτης Γλυκοφυλοῦσης Θεοτόκου, ἡ εἰκὼν αὐτὴ ἐκ πρώτης ὄψεως μᾶς ἐπιβεβαιεῖ ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν παλαιότεραν Κρητικὴν τεχνοτροπίαν. Ὁ Τύπος τῆς εἰκόνος ταύτης προερχόμενος ἐξ ἀντιγραφί-

κῆς ἀπομιμήσεως παλαιότερων παρομοίων παραστάσεων ψηφιδωτῶν, ἢ τοιχογραφημάτων, μ.α. παρουσιάζει εἰς τὸ συνολικὸν τοῦ διακοσμητικοῦ αὐτῆς περιγράμματος νὰ διακρίνεται ἀναμορφώσεως κάποια τίς προσπάθειαι τεχνικῶν προτεροημάτων, τῶσαν ἐπὶ τοῦ βαρυτάτου αὐτῆς σχεδίου, ἔσον καὶ ἐπὶ τῶν χρωματισμῶν, ἔνθα ἡ περιβάλλουσα μυστηριώδης τοῦ χρόνου ἐπίδρασις προσέδωκεν ἔτι περισσοτέρην τὴν τεχνικὴν ταύτην ἐπιβολήν. Εὐρισκόμεθα δὲ πρὸς μ.α. εἰκόνας ἡ ὁποία περικλείει ἐποχὴν καὶ τεχνικὴν ἀξίαν. Παριστᾷ ὡς ἀνωτέρω γράφομεν τὴν Γλυκοφιλοῦσαν Θεοτόκον κρατοῦσαν ἐν τοῖς δεξιοῖς αὐτῆς τὴν μονογενῆ υἱὸν τῆς Χριστὸν ὁ ὁποῖος μὲ ὀλανοίκτους τὰς χεῖρας ἀνεγκαλιζέται τὴν Μητέρα αὐτοῦ. Τὰ γενικὰ χαρακτηριστικὰ τῶσαν τοῦ προσώπου τῆς Θεοτόκου ἔσον καὶ τοῦ Χριστοῦ περικλείουσιν αὐστηροτάτην ἐντύπωσιν βυθισμένα εἰς μίαν σοβαρὰν ἔκφρασιν τεχνικοῦ μυστηρίου μεγίστης αἰσθητικότητος, ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ ὁποῖου διακρίνεται μίαι χαριεστάτη καὶ γλυκυτάτη φωτισκίσις περιέχουσα λίαν ἀπλοποιημένας τὰς ἐνώσεις τῶν μονοτόνων χρωματισμῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων διακρύνωμεν τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς Παλαιότερας Κρητικῆς τεχντροπίας τοῦ ρυθμικοῦ διπλογραμμικοῦ τ.α.κ. Οἱ ὀρθογωνιοὶ ἰσάντων βλέμμα ἀποτυποῦσιν ζωηροτάτην τὴν ἔκφρασιν τῆς ιστορικῆς ἀγάπης πρὸς τὸν υἱὸν τῆς, αἱ δὲ τεχνικῶς καὶ μετὰ τῆς δεξιότητος θεθεῖται φωτεινὰ ἡμιτοξοειδεῖς ἐπὶ τῶν βλεφάρων διπλαῖ γραμμαὶ προσδίδουσιν ἀρκετὴν χάριν ἐπὶ τοῦ τοπικοῦ τούτου χαρακτηρισμοῦ, ἡ εἰς διατηροῦσα τὸ ἰδιόρυθμον τῆς διαγραφῆς αὐτῆς διὰ τῶν εὐθυγραμμῶν τ.α.κ φαίνεται ἀρκούντως ἐξέχουσα, ἡ δὲ τῶν χειλέων ἐλάχιστη διάσπαισις προσδίδει τὴν ἔκφρασιν τῆς ἀποτυπώσεως τῆ ψυχικῆς ἀπακρύφου χαρᾶς τῆς Θεομήτορος. Τὸ διακοσμητικὸν κάλυμα τῆς Θεοτόκου μετὰ τῆς ἀπλότητος παρουσιαζόμενον ἐκδηλοῖ τὰς λεπτομερεῖαις τῶν διαγραφομένων πτυχάσεων, ἐπὶ δὲ τῶν φορεμάτων τοῦ Χριστοῦ διακρίνωμεν τὴν ἐξοχίαν τέχνην τῶν λεπτογραφικῶν χρυσοκοδυλίων καὶ χρυσοκοσμήσεων αἱ ὁποῖαι, μετὰ τῆς χάριτος θεθεῖται, χαρακτηρίζουσιν τὴν καθολικὴν ἐναρμόνησιν τοῦ εἰκονισμοῦ τούτου. Ἄλλον τύπον παρομοίας παραστάσεως; Δεξιοκρατούσης Γλυκοφιλοῦσης Θεοτόκου ἐμελέτησα ἐν τῇ ἐν Ἀθήναις Χριστιανικῷ Μουσείῳ, φρετὴν εἰκόνα ἐκτέλεσθεῖσαν διὰ φυσικῶν ψηφιδῶν καὶ ἀνήκουσαν εἰς παλαιότεραν ἐποχὴν τῆς ἀνω περιγραφομένης, μὲ ἀπλοποιημέ-

νον τὸ γενικὸν τοῦ περιγράμματος καὶ μὲ ἀυστηρότερας τὰς ἐκφράσεις τῶν χαρακτικῶν, περὶ ταύτης ἄλλοτε θὰ πραγματευθῶμεν ἐκτενῶς. Ὁμοίως ἐπιμελούμενος τὰς εἰκόνας τοῦ Χριστιανικοῦ Μουσείου τοῦ Τραπεζίτου κ. Διονυσίου Λαβέσδου ἐν Ἀθήναις καὶ καθαρῶν μεταξὺ τῶν πολλῶν καὶ εἰκόνα τινὰ μεγέθους 45x35 ἀνεῦραν τὴν αὐτὴν παράστασιν τῆς Δεξιοκρατούσης Γλυκοφιλοῦσης Θεοτόκου κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον γραφῆσαν καὶ ἀνήκουσαν κατὰ τὴν ταπεινὴν μου γνώμην εἰς τὴν ἰδίαν ἐποχὴν, μὲ μερικὰς τινὰς παραλλαγὰς τῆς τοῦ Μουσείου Ζακύνθου ἡ ὁποία κατὰ τὴν κρίσιν μου συγκρατεῖται μετὰ τῶν ἰστορικῶν Ἑθνικῶν κειμηλίων. Ὁμοίως ἐμελέτησα καὶ διαφόρους ἄλλους τύπους παρομοίων παραστάσεων ἐξελισσόμενος τεχνικῶς καὶ χρονολογικῶς.

Δημήτριος Λ. Πελεκάσης
Ζωγράφος
εἰδικὸς ἐπὶ τῶν Χριστιανικῶν ἔργων
(Ἀθήναι 7-7-925.)

Ο ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ ΦΕΜΙΝΙΣΤΗΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ ἄλλο τεῦχος)

Στὴν ἐποχὴν ἐκείνη ποῦ:
«Ὁ ὕπνος εἶναι θάνατος καὶ μνήμα τὸ κρεβάτι
καὶ ἡ χώρα κοιμητήριον καὶ ἡ νύχτα ῥημοκλήσι»
στὴν φρετὴν αὐτῆ ποῦ:
«Ἡ μάνα σφίγγει τὸ παιδί βαθεῖα στὴν ἀγκαλιά της
γιατ' εἶναι χρόνια δύστυχα καὶ τρέμει μὴ τὸ χάσει.»
μᾶς παρουσιάζει ὁ Βαλαωρίτης τὸν Ἀλῆ ἀγευπνον ἀνήσυχον ἐξ αἰτίας τῆς Φροσύνης. Δησμονεῖ τις δόξες του, αἰσθάνεται ψυχικὴν ἀδυναμίαν, ξεχνᾷ πὼς εἶναι «ντροπὴ νὰ ζητῇ αὐτὸς βοήθειαν ἀπὸ πεθαμένους» καὶ ἐπικαλεῖται τὴν εὐχὴν τῆς νεκρῆς μητέρας του. Δησμονεῖ πὼς «ὅλη ἡ Ἑλλάδα τὰ τρόμαζε καὶ γαρίζουνταν μπροστά του. Ὅλα τὰ ξεχνᾷ. Καίγεται μόνον ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὴν ὠραία Φροσύνη. Καὶ τί δὲν θάδινε γιὰ νὰ τὴν κάνη νὰ τὸν συμπαθήσῃ. Θάδινε τις δόξες του ὅλες θὰ προτιμοῦσε νὰ γύριζε στὴν παιδικὴν του φτώχεια ἔφτανε νὰ πάρῃ:
«Τῆς ἀνοιξῆς τὴν ὁμορφίαν, τὴν μυρωδιὰ τοῦ ῥόδου
τοῦ φεγγαριοῦ τὸ φόρεμα καὶ τῆς κεντρίας τῆ

νειδίαι.»
Κι' ὅλ' αὐτὰ γιὰ χάρι τῆς Φροσύνης. Γιὰ τὴν ἀγάπην τῆς Φροσύνης βρίσκει τρυφερὰ λόγια γεμάτα ποίηση αὐτὸς ποῦ αἰσθημα κανένα δὲν ἔχει ποῦ βλέπουμε νὰ λέγῃ στὸν Ταχῆρ γιὰ τὰ παιδιὰ του:
... Ταχῆρ δταν θυμάμαι
«πὼς γιὰ νὰ δώσω τὴ ζωὴ τὸ αἷμα καὶ τὴ σάρκα
εἰς τὸ Μουχτάρ καὶ τὸ Βελῆ τὸ λύκο καὶ τὸ φίδι
«ἐπῆρ' ἀπὸ τὴ νεότη μου, ἐπῆρ' ἀπ' τὴν ψυχὴ μου
καὶ τὰ στεροῦμαι τώρα ἐγὼ, τὰ χαίρωνται οἱ δύο τους.
«Ὅταν θυμοῦμαι δι' ἔκλεψαν Ταχῆρ τὴ δόξα μου
καὶ τὴ φοροῦν αὐτοὶ γιὰ μὲ κι' ἐγὼ τῆνε γυρεύω.
«Παιδιὰ! Δὲν ἔχω ἐγὼ παιδιὰ. Δὲν ἤλθα ἐδῶ στὸν κόσμον
«νὰ πλάσω νέες γεναιές, μ' ἔστειλαν νὰ χαλάσω.»
Ὁ Ἀλῆς ἐκεῖνος ποῦ δὲν πιστεύει καμμιά θεῖα δύναμι ποῦ παρακαλεῖ τὸ Θεὸ νὰ μετρηθῇ μαζί του μὲ τὰ λόγια:
«Τὴ δύναμή μου δὲν χρωστῶ σὲ μοῖρα σὲ κανένα
«μὲ πλάσανε τὰ χέρια μου. . . .»
μπροστά στὴ Φροσύνη ἀλλάζει, ἡ καρδιὰ τοῦ μαλακώνει. Θέλει νὰ πάη στὰ πόδια της νὰ τῆς δώσῃ τὴ δόξα του, τὰ πλοῦτη του, νὰ τὴν κάνη βασίλισσα
«νὰ τὴν βλέπῃ ἡ Ἄνοιξις καὶ νὰ τὴν ζηλεῦῃ»
Πηγαίνει μπροστά της, τῆς ὑπόσχεται δικὰ της τὰ Γιάννινα. Γι' ἓνα γλυκὸ της λόγο, γιὰ μιὰ ματιὰ της σπλαγχνικὴ τῆς δίνει δι' ἑκί:
«Κάθισε σὺ στὸ θρόνον μου ζήσου τὴν δύναμή μου.»
Τῆς λέει πὼς «γι' αὐτὸν εἶναι Θεός.»
Πιστεύει τὴν Παναγίαν, κάποια δύναμιν ἀνωτερη τέλος ποῦ τὴν ἐπλασε.
«Ἄρνούμαι τὸν προφήτη μου γιὰ νὰ μπορέσω ν' ἄρθω
«μαζὶ μὲ σὲ στὸν οὐρανὸ καὶ τὴ στερεὴ τὴν ὦρα
«νὰ νοιώσω τὰ χεράκια σου νὰ ξήνουν τὰ δικὰ μου.»
Ποθεῖ ἓνα της φιλλί, τῆς τὸ ζητεῖ ὡς ἐλεημοσύνη:
«... φιλοῦν τοὺς πεθαμένους

«καὶ σὺ δὲν καταδέχεσαι νὰ ρίξῃς νὰ πετάξῃς ἐσ' ἐμένα ποῦμαι ζωντανὸς ἓνα φιλλί γιὰ χάρι.»
Μὰ ἡ Φροσύνη δὲν θέλει, δὲν ἀκούει τίποτα. Δὲν τὴν ξεπάξουν τὰ πλοῦτη τοῦ Ἀλῆ ἡ πολυτέλεια ποῦ τῆς περιγράφει, οὔτε ἡ φλογερὴ ἀγάπην του. Ποθεῖ μόνον νὰ ἐξιλεωθῇ γιὰ τὴν ἁμαρτία της ποῦ ἀγάπησεν ἓνα ἀλλόθρησκο, ἓνα ἐχθρὸν ἀσπονδο τῆς φιλλῆς της, ποῦ γιὰ χάρι του παρηγγώνησε τὰ παιδιὰ της. Δὲν τολμᾷ νὰ κοιτάξῃ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας. Φοβάται γιὰ τὴν ἁμαρτία της καὶ φωνάζῃ τὴν πιστὴν της Χρυσῆν ν' ἀνάψῃ τὸ κανδήλι γιατί: «τὸ φῶς δροσιζει τὴν καρδιὰ σὰν τὸ νερὸ στὰ χεῖλην.
Ἡ ἀγωνία της εἶναι μαρτύριον. Στὸ ἀπαισιότερον πέταγμα μικροῦ φτερωτοῦ, τρέμει τὴ λούζει κρυὸς ἰδρωτὰς καὶ ζητεῖ ἐλεημοσύνη ἀπὸ τὴν Παναγίαν. Φοβάται τὴν ἁμαρτία, ὅχι τὸ θάνατον. Ζητεῖ τὸ μνήμα, τὸν αἰώνιον ὕπνον μὰ ζητεῖ περισσότερο νὰ ζήσῃ ἀκόμα, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ζωὴ γιὰ νὰ δακρύσῃ «καὶ σὰν ἄλλο χῶμα ζωντανὴ νὰ τὴν φᾶνε τὰ δάκρυα καὶ ὁ πόνος».
(στὸ ἐπόμενον τὸ τέλος)

Μαριέττα Μινώτου-Γιαννοπούλου

ΤΙ ΕΧΩ

Στὴ θάλασσα τρέχω γιὰ νὰ τὴν ρωτήσω
τι ἔχω ποῦ τόσο στενάξω πονῶ
καὶ κείνη μου γέρνει τὸ κῆμα της πίσω
καὶ λέγει στενάξω γιὰτι ἀγαπῶ.
—ο—
Ρωτῶ τὰ λουλούδια στὸ δρόμον π' ἀνθοῦνε
τι νὰχω ποῦ τόσο ὑποφέρω θρηνώ
καὶ κείνα τ' ἀθῶνα κρυφὰ μ' ἀπαντοῦνε
πὼς πάντα θὰ κλαίω γιὰτι ἀγαπῶ.
—ο—
Ρωτῶ τὰ πουλάκια ποῦ ξέγνοιαστα τρέχουν
γιὰτι νὰ στενάξω ὁπόταν σὲ ἰδῶ
καὶ κείνα ποῦ γινώσιν τοῦ ἔρωτος ἔχουν
μου λέγουν στενάξω γιὰτι ἀγαπῶ.
—ο—
Ρωτῶ τὴν καρδιὰ μου γιὰτι νὰ σπαράξῃ
ὁπόταν μπροστά μου στὸ δρόμον σὲ εἰδῶ
καὶ κείνη μὲ πόνο ἀπ' τῆς τόσες πληγῆς της
μου λέγει ἡ ἀγάπην εἶν' ὁ μόνος γιαιρός.
1906 Ἀρσακιάς Ε. Μ. ἐκ Κερκύρας
Διὰ τὴν ἀντιγραφήν «Πάρις»

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

— Έξεδόθη τὸ τεύχος τοῦ μηνὸς Ἰουλίου τοῦ καλοῦ περιοδικοῦ «Μαθητικὴ Ἑνωσις».

— Ἐλάβαμεν τὸ τελευταῖον φύλλον τῆς Κερκυραϊκῆς «Ἐλπίδος» ἢ ὅποια προσεχῶς ἐκδίδεται: τρισεβδομαδιαία καὶ εἰς μέγαλο σχῆμα.

— Ἐλάβομεν καὶ τὸ τεύχος 1 Αὐγούστου τοῦ καλοῦ θεατρικοῦ περιοδικοῦ «Ἑλληνικὴ Τέχνη».

— Έξεδόθη τὸ 16ον τεύχος τῆς 15ης Αὐγούστου τοῦ εἰκονογραφημένου οἰκογενειακοῦ περιοδικοῦ «Υγεία» μετ' ὅλην πλουσίαν καὶ εἰς ἄκρον ἐνδιαφέρονσαν.

— Έξεδόθη καὶ τὸ τελευταῖον τεύχος τοῦ ἐνταῦθα ἐκδιδόμενου περιοδικοῦ «Μουσαί».

— Ἡ ἐφημερίς «Ἀμαλιάς» τῆς Ἀμαλιάδος, γιὰ τὸ περιοδικὸν μας:

ΗΩΣ ΤΗΣ ΖΑΚΥΝΘΟΥ. Ἐκυκλοφόρησε τὸ τεύχος τοῦ μηνὸς Ἰουλίου τοῦ ἀξιολόγου φιλολογικοῦ περιοδικοῦ τῆς Ζακύνθου «Ἡὼς» μετ' ὅλην πλουσίαν καὶ τερπνὴν. Τὸ περισπούδαστον τοῦτο περιοδικὸν ἢ «Ἀμαλιάς» συνιστᾷ εἰς τοὺς φίλους καὶ ἀναγνώστας αὐτῆς.

— «Νέα Ἐποχὴ.» Ἐξεδόθη καὶ πωλεῖται εἰς τοῦ Σαμάρρα τὸ 47ον τεύχος τῆς Ἀθηναϊκῆς ἐβδομαδιαίας Ἐπιθεωρήσεως «Νέας Ἐποχῆς» μετ' ἃ ἐξῆς περιεχόμενα: Ἰωάννης Δραγούμης στὴ μνήμη του. Ἐξωτερικὴ ἐβδομάς. Ἐσωτερικὴ ἐβδομάς. Οἰκονομολογικὴ ἐβδομάς. Στεφάνου Σκουλούδη ἐπὶ τὰ μνηῶν πρωθυπουργία. Δημ. Πετρακάκου οἱ πρώτοι Ἕλληνες δημοσιογράφοι. Φαλστάτ τὸ ἐμπόριον τῆς Μεγ. Βρετανίας. Ταγματάρχου Ντὶ Σιβριὲ ὁ παγκόσμιος πόλεμος. Μπρὰ κέλ διὰ νὰ γνωρίσωμεν τοὺς Τούρκους. Παρατηρητοῦ αἱ περιπέτειαι τοῦ Μαρκόου κλπ.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΣΜΟΣ

κ. Κ. Κοσσόρον τηλεγραφητὴν Καβάλα. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν. Τὰ φύλλα δίδονται τακτικώτατα στὸ σπῆτι σας. — κ. Εὐσταθίου Βισδάρδη, Μουργῆ Μουζάκι. Ἐξάμηνος ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Πέτρον Στρούζα Λιθακιά. Ἐλήφθησαν δραχμαὶ 170 ἀντίτιμον συνδρομῶν χωρὶς σας, σὰς εὐχαριστοῦμεν θερμώτατα διὰ τοὺς κόπους ποὺ κάνετε γιὰ τὸ περιοδικὸν μας. — κ. Ν. Καλέντζη Σύρον. Ἐγράψαμεν ἰδιαιτέρως. — δ)δα Ἀνοῦλα Βούρτση Καλλιπάδο. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Σὰς εὐχαριστοῦμεν θερμώτατα. Τὰ δίκαια παράπονά σας μᾶς λυποῦν βαθύτατα. — κ. Δ. Τριβυζᾶ διδάσκαλον Γαλάρον. Ἐπανηλειμμένως ἐγράψαμεν εἰς τὰ πρώτα τεύχη

ὅτι ὅστις δὲν ἐπιθίμει νὰ γίνῃ συνδρομητὴς νὰ μᾶς τὰ ἐπιστρέψῃ, ἢ δὲ ἄλλως θεωρῆται συνδρομητὴς μας. Ἐν πάσῃ περιπτώσει στήλατέ μας τὰ 5 τεύχη ποὺ ἐλάβετε καὶ τίποτε ἄλλο. — κ. Ἀν. Κ. Εἰνὸν ἐπιστολὴν κ' ἐξάμηνος ἐλήφθησαν. Σὰς εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ καλά σας λόγια τὰ ὅποια μᾶς κάνουν νὰ ὑπολογίζομεν εἰς ἓνα καλὸ φίλον τῆς «Ἡὼς». — Ἐνα συνδρομητὴν ἐνταῦθα. Μέσα στὸ εὐγενικὸ ἀλλ' ἀδέσποτο, — χωρὶς ὑπογραφήν — γράμμα σας, διακρίνομεν μίαν εὐγενὴ δεσποσύνην κ' ὄχι ἓνα συνδρομητὴν, ἐξαιρετικῶς γιὰ σας δὲν θὰ ἐφαρμόσωμεν τὸν περι... ἀδεσπῶτων χειρογράφων Νόμον, μᾶς προξενεῖ ὅμως ἐντύπωση νὰ μὴ ἐμπιστεῖσθε στὸ περιοδικὸν ποὺ θέλετε νὰ δημοσιεύσετε ἔργα σας, τὸ ὀνοματεπώνυμόν σας; γι' αὐτὸ σὰς παρακαλοῦμεν ἐὰν θέλετε νὰ συζητήσωμεν γιὰ τὴν «Μίμησίν» σας νὰ μᾶς στείλετε πρώτα τὸ ὄνομά σας, καὶ σὰς ὑποσχόμεθα ἐπιείκεια καὶ πρὸ παντὸς ἐχεμύθειαν ἢ ὅποια διακρίνει τὴν «Ἡὼς». — κ. Π. Ε. Κουτσούκον Μανωλάδα (Ἡλείας). Εὐχαρίστως σὰς γράφομεν συνδρομητὴν τῆς «Ἡὼς» τῆς ὁποίας θὰ λαμβάνετε ἀνελλιπῶς τὰ τεύχη.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τῇ προσεχεῖ Κυριακῇ 25ῃ τρέχοντος μηνὸς καὶ ὥραν 6ην μ. μ. τελεῖται ἐπίσημον Ἀρχιερατικὸν μετ' ὄλου τοῦ Κλήρου Μνημόσυνον εἰς τὸν ἀνοικοδομηθέντα Ἱστορικὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῆς οἰκογενείας Λατίνου ἐνθα ὠρχίζοντο τὰ μέλη τῆς Φιλικῆς Ἐταιρίας, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν ἀπ' αἰῶνος κεκοιμημένων μελῶν τῆς Φιλικῆς Ἐταιρίας ὡς καὶ πάντων τῶν ὁποσδήποτε ἐργασθέντων ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Πατρῆδος Ἑλλήνων καὶ Φιλελλήνων.

Εὐτυχεῖς γάμοι

Μετ' ἰδιαιτέρας χερᾶς ἀναγγέλει ἡ «Ἡὼς» τοὺς εὐτυχεῖς γάμους τοῦ ἀγαπημένου τῆς φίλου καὶ ἐκλεκτοῦ αὐτῆς συνεργάτου κ. Σπύρου Μινιώτου μετὰ τῆς ἐπίσης ἐκλεκτῆς συνεργάτριά τῆς δος Μαριέττας Γιαννοπούλου. Οἱ νεόνυμφοι, τοὺς ὁποίους ραίνομεν μετ' ἃ εὐστομότερα τῆς Ζακύνθουλα μας ἄνθη καὶ εἰς τοὺς ὁποίους εὐχόμεθα τὸν βίον γλυκὸν καὶ ἀνέφελον, ἀνεχώρησαν τὴν ἐπομένην τῶν γάμων των δι' Ἐσπερίαν.

ΗΩΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐσωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ δραχ. 30

Ἐξάμηνος 15

Ἐξωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ Φρ. Χρυσῶν 15

Ἀμερικῆς Δολλάρια 3

Αἱ συνδρομαὶ προπληρώνονται

Πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων καὶ ἐπιστολῶν διὰ τὴν ἀπευθύνθηται πρὸς τὸν κ. Ἀνδρέαν Ἰω. Ζώντιον Διευθυντὴν Περιοδικοῦ «Ἡὼς» Ζακύνθου.

Γραφεῖον: Πλατεῖα Ἁγίου Νικολάου τῶν Γερόντων.
Τὰ χειρόγραφα δημοσιεύμενα καὶ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται

Διὰ τοὺς ἀξ. κ. κ. Συνδρομητὰς

Ἡ «Ἡὼς» θέλονσα ν' ἀπαλλάξῃ τοὺς ἀξιολίμους αὐτῆς συνδρομητὰς τῶν κόπων καὶ ἐξόδων τῆς ἀποστολῆς τῶν συνδρομῶν, διόρισεν εἰς τὰς περισσότερας πόλεις τοῦ ἔσωτερικοῦ, πλὴν τῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ποῦ τὰς εἰσπραξεῖς ἐνεργεῖ εἰδικὸς εἰσπράκτωρ, καὶ χωρὶα Ζακύνθου, ἀντιπροσώπους τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα δημοσιεύομεν κατωτέρω καὶ εἰς τοὺς ὁποίους δύναται νὰ καταβάλλωσιν τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν τῶν λαμβάνοντες παρ' αὐτῶν καὶ τὴν σχετικὴν ἀπόδειξιν μονογραμμένην καὶ εὐφραγμένην ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΗΟΥΣ»

Ἀγγελικὸ κ. Ἰω. Ρίκος
Ἅγιος Δημήτριος, κ. Σπ. Σταμίρης
Βολίμες, κ. Βασ. Δημ. Στουφῆς
Γαϊτάνι, κ. Στέλιος Τετράδης
Γερακαρία, κ. Παν. Μουζάκης Χαλαχούλιας
Δράμα, κ. Ἰωάννης Χιόνης
Κατωστάρι, κ. Γεώργ. Βούτιος Καράβαρης
Καλαμάκι, κ. Πέτρος Ἰω. Ζώντιος
Κούκκοι, κ. Κωνστ. Μιχαήλ Μοιζέας
Καλλιπάδο, κ. Παν. Κούλας Κροντήρας
Λαγκαδάκια, κ. Π. Βόσσης
Λαγοπόδοι, κ. Διον. Θ. Χαϊνάλης
Λιθασκά, κ. Πέτρος Στρούζας
Μουζάκι, κ. Χαράλαμπος Δημ. Ζούγρας
Μαχοιράδαν, δις Ἀθῆναι Ἀραλιώτιον διδασκ.
Πηγαδάκια, κ. Νίκος Σπαθῆς
Πλεμοναρίον, κ. Ε. Γουκαλάς Κούλας
Σκουλικάδοι, κ. Σπύρος Κεφαλινὸς Ἰερεὺς
Φαγιά, κ. Σπύρος Πλακάς
Φολῆαι, κ. Διονύσιος Χορμυλῆς

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Ἀμαλιάδαν, κ. Δημήτριος Μπουζέζος
Πύργος, κ. Ἀνδρέας Βίτσος
Σύρος, κ. Ν. Καλέντζης

ΤΟ ΜΟΝΟΝ

Ἀλάνθαστον Φάρμακον κατὰ
τῶν Ἑλλῶδων Πυρετῶν
εἶναι τὸ

CHINOBAROSIL
SION LAZZARONI

Ἐκαστον κυτίον μὲ 24 κουφέτα
Δραχ. 32

Ζητεῖτε το ἀπὸ τὸ Φαρμακεῖον σας
Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος ἐν Ζακύνθῳ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΡΕΣΣΑΣ

Φαρμακοποιὸς